

HET
PAULUSLABYRINT

Jeroen Windmeijer

HarperCollins

Dit fragment uit *Het Pauluslabirint* van Jeroen Windmeijer wordt u aangeboden door HarperCollins Holland. Deze uitgave is niet bestemd voor de verkoop. Wij verzoeken u vriendelijk hier niet uit te citeren.

© 2017 Jeroen Windmeijer
Omslagontwerp: Wil Immink
Omslagbeeld: Wil Immink Design / iStock
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Koninklijke Wöhrmann BV, Zutphen

ISBN 978 94 027 5188 8
NUR 305
Eerste druk 2017

Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises Limited, Toronto, Canada
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA
© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen komen voort uit de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

1

Leiden, 20 maart 2015, 13.00 uur

Het college was eigenlijk afgelopen. In vogelvlucht had Peter de Haan de belangrijkste Leidse kerken behandeld in zijn *Inleiding tot de Geschiedenis van Leiden* voor masterstudenten. Het was een keuzevak, maar elk jaar zat het kleine zaaltje toch weer afgeladen vol. Dat deed hem vanzelfsprekend goed, en hij was opgehouden zich erover te verbazen.

Enkele studenten maakten al aanstalten hun spullen op te ruimen, maar durfden nog niet op te staan. Een jongen keek naar hem als een hondje dat wacht op een commando van zijn baasje.

Op het scherm achter hem werd een luchtfoto van de Hooglandse Kerk geprojecteerd. In het begin van de veertiende eeuw was dat niet meer dan een houten kapelletje geweest, maar in de zestiende eeuw was hij uitgebouwd tot een enorme kathedraal, die niet goed meer in zijn omgeving paste, als een te grote bank in een huiskamer. Op de foto was ook mooi De Burcht te zien, het gezichtsbepalende bouwwerk van de stad, in feite een cirkelvormige stenen muur van zes meter hoog met kantelen, boven op een motte, een twaalf meter hoge, door mensen opgeworpen heuvel uit de elfde eeuw.

Peter strekte zijn arm uit waardoor het zachte gepraat onmiddellijk stopte. 'Ik weet dat jullie willen gaan lunchen,' zei hij met iets van aarzeling in zijn stem, 'maar wie van jullie gaat vanmiddag een kijkje nemen bij het plaatsen van de eerste ondergrondse vuilcontainer bij de Openbare Bibliotheek?'

Hoewel de meeste studenten hem welwillend aankeken, kwam er geen reactie.

‘Jullie weten toch wel dat vanmiddag om drie uur een begin gemaakt wordt met een groot project in de stad waarbij containers geplaatst worden?’

‘Ik wist dat niet, meneer,’ antwoordde een jongen beleefd, die tijdens het spreken zijn opgestoken vinger in de lucht hield, ‘maar waarom zou dat voor ons interessant zijn?’

‘Wat léúk dat je het vraagt,’ zei Peter.

Zijn reactie ontlokte gegrinnik aan de zaal. De studenten stopten waar ze mee bezig waren, acceptierend dat ze nog even vastzaten.

Peter pakte zijn laserpennetje en cirkelde met een rood lichtpuntje rond de kerk op het projectiescherm.

‘Het zal jullie misschien verbazen, maar er is eigenlijk maar weinig bekend over het ontstaan en de groei van Leiden. De mogelijkheden om archeologie te bedrijven in de binnenstad zijn altijd heel beperkt, om de eenvoudige reden dat er gebouwd is op de plekken die je zou willen onderzoeken. Dat zullen jullie later nog wel gaan merken als je de kant van de stadsarcheologie op gaat. Heel soms hebben archeologen de kans om bij de sloop van een pand snel bodemonderzoek te doen, maar dat komt maar heel weinig voor. Met dit project kunnen we letterlijk op honderden plaatsen in de stad tot wel drie meter diep gaten graven. Wie weet wat er allemaal onder onze voeten verborgen ligt.’

‘Of welke lijken er uit de kast komen,’ merkte dezelfde jongen op.

‘Inderdád!’ reageerde Peter enthousiast. ‘Nu lijkt het net of we dit ingestudeerd hebben, maar dat was wel het volgende punt. Kijk...’

Met het rode lichtje beschreef hij een baan door de Nieuwstraat. ‘Deze straat is vroeger een gracht geweest, die zoals zoveel grachten in Leiden later gedempt is. Veel daarvan zijn overkluisd, dat wil zeggen, ze zijn niet volgestort met zand en puin, maar hebben een dak gekregen waarbovenop de straat is aangelegd. In sommige kun je nog een stukje onder de grond lopen, maar deze is dus gedempt. En

hier, aan de andere kant van de kerk, lag de begraafplaats, maar aan deze kant, rond de vroegere gracht dus en tegen de kerk aan, werden vroeger weleens stiekem mensen begraven. Dat waren dan mensen die het zich niet konden veroorloven in de kerk begraven te worden, maar die toch graag zo dicht mogelijk bij de kerk wilden liggen.’

In zijn binnenzak voelde hij zijn mobiele telefoon kort trillen.

Hij keek de zaal rond. Als hij nog langer door zou gaan, zou hij die oom worden die op een feestje te lang doorzaagt over vroeger. ‘Julie kunnen gaan,’ zei hij dan ook maar. ‘En tot vanmiddag allemaal!’

Onmiddellijk kwam de zaal in beweging, alsof een film die op pauze had gestaan weer aangezet werd. Op weg naar de deur liepen de studenten allemaal langs zijn bureau om hun werk in te leveren. Onderdeel van het college was het tweewekelijks schrijven van een korte paper over een behandeld thema.

De zaal was leeg. Peter deed de beamer uit en verzamelde zijn spullen. Toen hij het stapeltje met papers oppakte, viel er een onbeschreven envelop tussenuit. Hij keek er even naar. Vast van een student die zich excuseerde dat hij door allerlei omstandigheden niet aan de opdracht van deze week toegekomen was.

Net toen hij de envelop open wilde maken, verscheen Judith in de deuropening.

‘Je bent het niet vergeten, toch?’ vroeg ze lachend.

‘Hoe zou ik ooit een afspraak met jou kunnen vergeten?’ zei Peter, terwijl hij de envelop bij het overige werk in zijn tas stopte.

Judith Cherev, een vrouw van begin veertig, had hij twintig jaar geleden leren kennen toen ze voor de begeleiding van haar eindscriptie bij hem was gekomen. Sindsdien was er een hechte vriendschap ontstaan. Ze was gepromoveerd op een onderzoek naar de geschiedenis van het jodendom in Leiden. Nu was ze universitair docent bij de faculteit Geschiedenis. Daarnaast was ze freelance-

onderzoekster voor het Joods Historisch Museum in Amsterdam.

Haar donkere krullen, met hier een daar een charmante grijze streng, zaten met een dik elastiek nonchalant naar achteren gebonden. Nog steeds was ze een prachtige vrouw, slank en zoals altijd gekleed in een blouse en een lange rok. Het hangertje in de vorm van een Davidsster om haar nek schitterde even in het licht van de tl-buizen.

‘Had jij me al geappt net?’

Judith schudde haar hoofd.

Peter pakte de telefoon uit zijn binnenzak en opende het binnengekomen appje.

Hora est.

Peter glimlachte.

‘Wat is er?’

‘Ik denk een student die me wilde laten weten dat ik te lang doorging.’

Hij liep naar de deur met de tas onder zijn arm en deed de lichten uit. Onderweg liet hij het appje aan Judith zien.

Het ‘hora est’ – ‘het is tijd’ – was de formule waarmee de pedel na exact drie kwartier binnenkwam als een promovendus zijn proefschrift ten overstaan van de promotiecommissie verdedigde. Het was de bedoeling dat de promovendus dan onmiddellijk zijn mond hield, zelfs al was hij nog midden in een zin. Door de meeste kandidaten werden de woorden met grote opluchting aangehoord.

‘Wel gevat,’ zei Judith, die hem het mobieltje teruggaf. ‘Vreemd alleen dat het nummer onderdrukt wordt.’

‘Zeker bang dat deze gevatheid hem punten gaat kosten.’ Hij wiste het berichtje. Toen hij af wilde sluiten, zag hij dat iemand een telefoon op een tafel had laten liggen, een iPhone die er als nieuw uitzag.

Hij liep weer naar binnen en stak hem in de zak van zijn colbertje. Het zou niet lang duren voordat de eigenaar bij hem op de stoep zou staan, vergroeid als de studenten waren met hun mobiel.

Samen liepen ze naar buiten, in de richting van het Lipsiusgebouw waar een universiteitsrestaurant was. Hoewel het al jaren zo heette, bleef Peter het nog altijd het LAK noemen, naar het theater dat er vroeger zat.

‘Mark zit er waarschijnlijk al,’ zei Judith, met iets van vertedering in haar stem. ‘Je kent hem, één uur is één uur.’

Mark was hoogleraar aan de faculteit Theologie, een briljante figuur met een psychiatrisch verleden, met wie Judith een latrelatie had. Praktisch gezien voerden ze één huishouden, maar beiden hadden hun bescheiden woninkje in het Sionshofje aangehouden. Samenwonen zou verhuizen betekenen, en geen van beiden wilde het hofje verlaten.

Binnen zaten studenten en docenten aan lange tafels te lunchen. Een eentonig geroezemoes vulde de ruimte. De warmte van de keukens en de etensgeuren zorgden voor een wat bedompte atmosfeer.

Mark zat inderdaad al aan een tafel, waar hij plekken voor hen vrijgehouden had. Hij zwaaide even.

Ze liepen langs het buffet naar hem toe. Peter nam een extra grote salade en een glas verse jus, Judith een kopje soep en een sneetje brood met kaas.

‘Goed zo,’ complimenteerde Judith hem, terwijl ze hem plagend op zijn buikje klopte.

Mark was al halverwege zijn maaltijd toen ze bij hem gingen zitten. Judith kuste hem licht op de wang, iets wat bij Peter na al die jaren nog altijd een steekje van jaloezie opriep.

‘Wat zijn jullie plannen voor vanmiddag?’ vroeg Peter.

‘Ik heb om twee uur een afspraak met een oudere man,’ zei Judith. Hij heeft uit een nalatenschap verschillende objecten gekregen; zijn overleden oudtante was joods. Via het museum is hij bij mij terecht-

gekomen. Ik ga even langs om te zien of het mogelijk wat voor onze collectie is.'

'Leuk,' zei Peter.

'Tja, meestal levert het niks op, hoor, om eerlijk te zijn. Maar soms zit er opeens iets bijzonders tussen, vergelijk het maar met *Tussen kunst en kitsch*. Dagboeken of brieven uit een kamp of oude gebruiksvoorwerpen. Je weet maar nooit. Meestal is het nog wel gezellig ook, het is vaak meer een luisterend oor bieden...'

'Nooit een saai moment bij jou dus.'

'Nooit een saai moment, nee,' beaamde ze. 'Verder wil ik vanavond nog een college voor maandag voorbereiden, niets bijzonders eigenlijk. Ik heb de komende dagen voor mezelf.' Ze legde haar hand op Marks onderarm.

'Klopt,' zei Mark. 'Ik ga weer lekker naar Duitsland voor een weekje. Geen telefoon, geen internet, even helemaal afgesloten van de wereld, heerlijk.'

Eén of twee keer per jaar trok Mark zich een week terug ergens diep in de bossen in Duitsland 'om na te denken' zoals hij het zelf noemde. Hij had er niet eens bereik op zijn mobiele telefoon. Judith plaagde hem met een geheime minnares, maar wist dat hij dit af en toe nodig had om zich weer helemaal op te laden. Hij kwam altijd als herboren terug, vol energie. Een compromis was wel geweest dat hij minstens één keer tijdens zijn afwezigheid naar de bewoonde wereld zou gaan om haar te vertellen hoe het met hem ging.

'En vanmiddag,' ging Mark verder, 'wil ik nog een paar uurtjes aan een artikel schrijven waar ik samen met Fay Spežamor aan werk, je weet wel, die Tsjechische classica, conservator Romeinse en Etruskische Kunst bij Oudheden.'

'Ik heb haar een paar keer ontmoet ja,' zei Peter.

Het was even stil.

‘Had je een plan om iets te gaan doen dan?’ vroeg Mark.

‘Ik ga even een kijkje nemen bij het plaatsen van die container in de Nieuwstraat. Ik volg het project een beetje. De Dienst Erfgoed heeft me uitgenodigd. Daniël Veerman, Janna Frederiks... Ze hebben beloofd me op de hoogte te houden als ze op iets moois stuiten.’

‘O ja!’ riep Mark plotseling enthousiast uit, alsof hij de laatste woorden van Peter helemaal niet gehoord had. Hij schoof zijn dienblad opzij waardoor een grote envelop tevoorschijn kwam, beschreven in een regelmatig, onmiskenbaar ouderwets handschrift.

‘Aan de weledelzeergeleerde heer professor doctor M. Labuschagne,’ las hij met veel spot voor. ‘De afzender hiervan moet ik vanmiddag even een kort briefje sturen.’ Uit de envelop haalde hij een grote stapel dichtgetypte velletjes, zo te zien op een typemachine geschreven. ‘Dit is een van die dingen...’ zei hij, terwijl hij erdoorheen bladerde alsof hij naar iets specifieks op zoek was. ‘Sinds ik gepromoveerd ben, krijg ik met enige regelmaat dingen opgestuurd, schrijfsels van amateurs die denken de code te hebben gevonden waarmee het boek Openbaring te begrijpen is. Of die zeggen over het definitieve bewijs te beschikken dat Jezus nooit aan het kruis gestorven is...’

‘Of dat de apostel Petrus in Leiden begraven is,’ grapte Judith.

Ze lachten.

‘Maar dit... Kijk, meestal is het onzin, en je zou het direct weg kunnen gooien, maar ik bewaar altijd alles. Op een dag wil ik er misschien nog eens iets mee doen. Soms lijken bepaalde ideeën gek of denkt de hele wereld dat een schrijver krankzinnig is, maar zo’n persoon kan ook gewoon zijn tijd ver vooruit zijn. Vandaag had ik er weer eentje, van ene...’ Hij keek op het schutblad. ‘...meneer Goekoop uit Zierikzee, Zeeland. Het gaat over de Burcht. Volgens hem heeft die vanaf het begin af aan een astrologische functie gehad. Kijk, hij heeft er zelfs tekeningen bij gemaakt.’

Mark hield een blaadje met een verrassend fijne pentekening van de Burcht omhoog, waarop de ruimte tussen de kantelen vrijgelaten was zodat het geheel sterk op een Stonehenge-achtige steenkring leek.

‘Hij heeft een hele theorie, dat op het moment van de zonnewende op 21 maart de eerste stralen van de zon precies door de hoofdboort schijnen, daarbij rekening houdend met de precessie van de aarde. De aarde is te vergelijken met een tol die niet precies rechtop staat, ingewikkeld verhaal... Via allerlei berekeningen probeert hij aan te tonen dat de oervorm van de Burcht al ver voor onze jaartelling gebouwd moet zijn. Het woord megaliet is volgens hem niets anders dan een afgeleide van het Griekse *mega-leithos*, oftewel, Groot-Leiden.’

‘Makkelijk na te gaan, morgen is het 21 maart.’

‘Ja, maar nee. De aardas staat anders dan toen. Maar goed, dat van die megaliet is natuurlijk onzin en de rest waarschijnlijk ook. Hier, aanvullend bewijs denkt hij te hebben gevonden door de plaatsing van de drie bomen in het midden van de Burcht, die precies opgesteld staan zoals de drie sterren in het midden van het sterrenbeeld Orion. Je weet wel, net als de piramides in Egypte.’

‘En de Rijn is dan de Nijl zeker?’

‘De Rijn is bij hem de Lethe, of de Leythe, een van de vijf mythische rivieren uit de onderwereld van de Griekse mythologie, net als de rivier de Styx. Die naam Leythe heeft volgens hem natuurlijk ook weer met Leiden te maken.’

‘Dat je daar je tijd aan verspilt,’ zei Peter.

‘Ik vind het vermakelijk. Je weet nooit waar iemand mee komt. Soms doen amateurs verrassende vondsten. Wat mij fascineert in dit verhaal is zijn theorie over de Burcht als zonnecultuscentrum. Hij heeft wel een punt over de naam Lugdunum...’

‘De Romeinse naam voor Katwijk.’

‘Ja, maar volgens hem oorspronkelijk de benaming van de heuvel

waar de Burcht op staat. Lug is de naam van de Keltische zonnegod en *dunum* betekent zoveel als “heuvel” of “berg”. “De berg van Lug” dus, of, iets vrijer vertaald, “de heuvel waar Lug aanbeden wordt”.

‘Op die manier kun je nog bewijzen,’ wierp Peter tegen, ‘dat het Zierikzee waar deze meneer Goekoop vandaan komt eigenlijk teruggaat op de Griekse tovenaars Cyrce. En dat Troje dus in Zeeland moet hebben gelegen.’

Mark stopte de papieren terug in de envelop. ‘Hoe dan ook, ik stuur deze mensen altijd een beleefd briefje terug, meestal is dat afdoende.’

Judith pakte haar dienblad op. Ze had haar soep en brood al op.

‘Ga je al?’ vroeg Peter een tikje teleurgesteld.

‘Om twee uur heb ik die afspraak. Ik ga nog even naar mijn kamer om wat spullen te pakken. Als je wilt, kunnen we vanavond nog een afzakkertje drinken?’

Peter knikte.

Judith liet haar hand even op de schouder van Mark rusten, die zijn hoofd licht opzij boog, als een kat die een kopje geeft. Na een knip-oogje richting Peter liep ze naar de spoelkeuken om haar spullen weg te brengen.

‘Lug dus,’ bracht Peter het gesprek terug waar Mark gebleven was.

‘Lug ja, maar er zijn in de loop van de geschiedenis veel meer zonnegoden die aanbeden werden natuurlijk. Fascinerend onderwerp hoor, daar gaat dat artikeltje over waar ik aan wil werken vanmiddag, beetje populairwetenschappelijk. Over hoe ze altijd worden geboren op de derde dag na de winterzonnepunt, op de avond van 24 december, om zo symbolisch de komst van het licht in de donkere wereld te vieren. Geboren uit een maagd, vaak in een grot, er is een ster te zien, ze worden aanbeden door herders, koningen komen geschenken brengen, een ziener voorspelt dat dit de redder is waar de wereld op gewacht heeft, enzovoort...’

‘Ik ken de verhalen ja. Heb je trouwens nog iets van de zonsverduistering meegekregen vanmorgen?’

‘Nee, niet op gelet om eerlijk te zijn.’

‘Het was ook bewolkt, er zal niets te zien zijn geweest.’

‘Inderdaad, maar... Waar was ik gebleven? O ja, de zonnegoden... Ze sterven altijd rond de zonnewende van de lente en staan na drie dagen weer op. Attis, Osiris, Dionysos, noem ze maar op. De god of de godenzoon sterft, er is een dag van rouw en op de derde dag is er onuitsprekelijke vreugde omdat de god uit de dood is opgestaan. Net zoals de natuur die dood leek te zijn, maar toch weer tot leven komt.’

Peter had ook weleens gelezen over de verwarring waaraan de vroege kerkvaders ten prooi waren gevallen toen ook hun de parallellen tussen de evangeliën en deze aantoonbaar veel oudere verhalen waren opgevallen. Het enige wat ze hadden kunnen bedenken, was dat die verhalen een truc van de duivel waren. Satan zou hebben geweten onder welke omstandigheden Jezus eeuwen later geboren zou worden en had die rituelen toen al ingesteld om de latere gelovigen in verwarring te brengen.

‘In dat artikel wil ik de overeenkomsten op een rijtje zetten tussen allerlei christelijke basisconcepten en de mysteriegodsdiensten uit de regio, waanzinnig interessant. Neem Orpheus en Eurydice, Demeter en Persephone... allemaal variaties op hetzelfde thema. In de cultus van Dionysos werd elk jaar een stier geslacht. De gelovigen aten het vlees ervan en dronken het bloed om éénwording met Dionysos te bereiken, de communie, en zo deel te krijgen aan zijn opstandingskracht.’

‘Het is... Luister,’ onderbrak Peter hem. Van nature was Mark nogal een introverte persoon, maar eenmaal op zijn gemak was hij moeilijk te stoppen als hij op zijn praatstoel zat. ‘Ik wil mijn tas nog even naar mijn kantoortje brengen, en om twee uur is de burgemeester er voor de opening...’

Mark lachte en hief zijn handen omhoog in een verontschuldigend gebaar. ‘Geen probleem.’

Peter nam de laatste paar happen van zijn salade en leegde zijn glas. Als een lachende chimpansee opende hij zijn mond met zijn tanden stijf op elkaar. ‘Niets tussen mijn tanden?’ vroeg hij, maar Mark stelde hem gerust.

Nadat ze afscheid hadden genomen, liep Peter naar zijn kantoor in de faculteit Archeologie, die naast het LAK lag.

Zijn werkkamer had al meer dan twintig jaar dezelfde inrichting. Het was een soort huiskamer voor hem, met aan de muur altijd dezelfde drie posters: een reproductie van *Het Laatste Avondmaal* van Leonardo Da Vinci, een poster van het beroemde schilderij van Gustaaf Wappers met burgemeester Van der Werff en een grote foto van Paus Johannes Paulus II in zijn pausmobiel.

Er waren weken dat hij meer tijd hier doorbracht dan in zijn vierkamerflat aan de Boerhaavelaan. Hij had zelfs een stapeltje schone kleren in de kast voor die enkele keer als hij weleens op de driepersoonsbank bleef slapen.

Hij haalde de stapel papers uit zijn tas, waardoor de envelop op de grond viel. Nieuwsgierig pakte hij hem op en maakte hem open. Het velletje papier bevatte geen excuses van een student voor een niet-gemaakte opdracht, zoals hij verwacht had. Keurig in het midden stond:

Rom. 13: 11

Maar het waren vooral de woorden daaronder die hem plotseling een droge mond bezorgden. Hij liet het blaadje vallen, als een vieze zakdoek die je in de prullenbak gooit.

Hora est.

6

Bij het plaatsen van ondergrondse vuilcontainers wordt een geheim gangenstelsel ontdekt. Peter gaat met hoogleraar Arnold van Tiegem op onderzoek uit. Arnold verdwijnt in het labrynt...

Vrijdag 20 maart, 19.00 uur

Gedrieën keken ze naar de bloedvlek op Peters overhemd, als in een still die voor de promotie van een spannende film gebruikt wordt.

‘Die zat er net nog niet, toch?’ vroeg Janna.

Peter rukte zich los uit haar greep. ‘Doe eens even normaal! Wat bedoel je met wat er beneden precies gebeurd is? Ik heb het je toch verteld? Hij liep voor me uit de tunnel in, sloeg de hoek om. Het touw was op, maar ik ben hem achternagelopen en heb hem geroepen. Toen hij niet reageerde, ben ik teruggekomen om jullie hulp te halen.’

‘En dat bloed op je overhemd? Is dat van jou?’ drong Janna aan.

‘Hij struikelde. We hoorden die knal... Jullie hadden dat touw naar beneden gegooid, en we schrokken. Arnold maakte een ongecontroleerde beweging waardoor zijn helm afviel. Hij schaafde zijn voorhoofd en viel tegen me aan...’

Daniël ging een beetje tussen Peter en Janna in staan, als een aanvoerder van een voetbalelftal die wil voorkomen dat zijn teamgenoot een tegenstander te lijf gaat.

‘Wat dacht je dan dat er gebeurd was? Ik ben beneden in die tunnel en ik denk: kom, laat ik Arnold zijn hersens eens inslaan, ze komen er toch nooit achter dat ik het gedaan heb?’

‘Nou... iedereen weet dat je hem niet uit kunt staan...’ zei Janna.

‘Jongens,’ kwam Daniël tussenbeide, ‘hier schieten we niets mee op.’

‘We moeten terug naar beneden,’ zei Peter. ‘Ik wilde niet alleen verder.’
‘Ik bel eerst de politie,’ zei Janna, die onmiddellijk de daad bij het woord voegde en haar mobiel pakte.

Het was even stil. Ze hoorden Janna ‘politie’ zeggen, even later ‘Leiden.’ Peter keek op zijn eigen mobiel om te zien hoe laat het was. Bijna zeven uur.

Janna legde de situatie uit. Na een korte stilte schoot haar stem opeens de hoogte in. ‘Pardón, hoe bedoelt u?’ Ze luisterde weer even naar wat de persoon aan de andere kant van de lijn te zeggen had. ‘Ja,’ zei ze toen, ‘ik wéét dat hij vaker als vermist is opgegeven, maar dit is een heel andere situatie. Hij was in een tunnel... onder de stad ja... vanmiddag pas ontdekt... nee, net pas... met een collega... nee, zonder verdere begeleiding, maar... hij is weg ja... Ik wéét dat dit niet de eerste keer is, dat heeft u nu al een paar keer gezegd, maar deze keer... Luister dan naar me, trut! Hij is –’ Ze keek naar haar telefoon, alsof ze zich afvroeg wat die daar deed. ‘Ze heeft opgehangen,’ sprak ze verbijsterd. ‘Dat mag ze helemaal niet doen, ze mag niet eens ophangen.’

‘Wat was er dan?’ vroeg Daniël.

‘Ze nam het niet serieus,’ antwoordde Janna verslagen. ‘The boy who cried wolf...’

‘Misschien moeten wij dan...’ opperde Peter, maar hij maakte zijn zin niet af, want vanuit zijn ooghoek zag hij iets in de verte. Het was al aan het schemeren, maar door het licht van de lantaarnpalen op straat had je nog redelijk goed zicht.

Net voorbij de Hooglandse Kerk stond een figuur stil, die in hun richting keek. Hij leek zijn hand op te steken, als in een wenkend gebaar. Hij droeg geen jas en zijn kleding fladderde een beetje om hem heen, alsof zijn broek en shirt te groot voor hem waren. Toen hij merkte dat Peter hem in het vizier had, draaide hij zich abrupt om.

‘Hé!’ riep Peter. ‘Hé jij, wacht eens!’

Janna en Daniël keken nu ook die kant op, maar de man was al om de hoek verdwenen, de Beschuitsteeg in.

Peter rende achter hem aan. ‘Hier blijven!’ hoorde hij Janna nog boos roepen, maar hij rende door. Hij zag de figuur nog net linksaf slaan, de Nieuwe Rijn op. Peter rende langs het museum van de Pilgrim Fathers. Aan het einde van de steeg zag hij dat de persoon de smalle Boterbrug overgestoken was en weer naar links rende, richting het Van der Werffpark. De afstand tussen hen was te groot om hem in te halen, en bovendien had hij pijn in zijn knieën. Dus besloot hij erop te gokken dat de ander naar het park ging, een plek waar je je op dit uur goed verbergen kon.

Peter rende via de Mosterdsteeg, met piepende ademhaling en het zweet op zijn voorhoofd. Maandag ga ik op dieet, nam hij zich voor. Na de Breestraat te hebben overgestoken, schoot hij net voorbij boekhandel De Kler rechts de Boomgaardsteeg in. Zo kwam hij uit op de Steenschuur met aan de overkant van de gracht het in de schemer gehulde park. Via de linkeringang leek iemand het park in te gaan, rustig lopend, alsof hij een avondwandeling maakte. Was het verbeelding? Peter vertraagde nu ook zijn pas en bleef dicht bij het Lorentzgebouw, terwijl hij zichzelf dwong niet om te kijken om geen argwaan te wekken. Hij stak de Steegbrug over.

De figuur liep nu achter het beeld van burgemeester Van der Werff langs, nog steeds op zijn gemak, en ging op een van de bankjes zitten. Hij pakte nog net geen broodtrommeltje zoals kantoormensen die er weleens lunchten, maar keek in plaats daarvan strak voor zich uit.

Buiten zijn gezichtsveld naderde Peter de figuur. Net op het moment dat hij zich schrap zette voor een sprint en een mogelijk nieuwe achtervolging, draaide de persoon zich in zijn richting om.

‘Ah, daar ben je,’ sprak die rustig, alsof ze precies op dit tijdstip afgesproken hadden.

Verbijsterd bleef Peter staan. ‘Hoe bedoel je “daar ben je”?’ Hij

deed een paar stappen dichterbij, totdat hij nog maar enkele passen van hem verwijderd was. 'Wie ben jij?' vroeg hij.

Het gezicht van de persoon was niet heel goed te onderscheiden, maar het leek een jonge man, baardloos, halflang donkerblond haar, met een wat muizig gezicht, slank. De kleding leek hem niet te passen, alsof hij andermans kleren droeg.

'Maar jij bent...' zei Peter geschokt. 'Jij lag in die tunnel vanmiddag.'

'Ik heb een boodschap voor je,' zei de jongen, de woorden van Peter negerend.

'Wat deed je daar? Hoe kwam je daar?'

'Dat is niet relevant nu.'

'Niet relevant? Mijn collega is net verdwenen in die tunnel.'

De jongen keek hem verbaasd aan, naar het leek oprecht. 'Verdwenen?' Diepe denkrimpels verschenen op zijn voorhoofd. 'Dan nog...' hernam hij zich. 'Ik heb een boodschap voor je.'

Peter opende zijn mond om iets te zeggen, maar kreeg geen kans daartoe.

'Je bent uitverkoren,' zei de jongen opeens, alsof hij in één keer een einde aan de discussie wilde maken.

'Uitverkoren?'

'Uitverkoren, ja. Een hele eer.'

'Luister,' zei Peter, geïrriteerd nu. 'Ik heb hier geen tijd voor. Mijn collega is net verdwenen en ik -'

'Van je collega weet ik niets, sorry.'

Er viel een korte, ongemakkelijke stilte.

'Ik ben... uitverkoren?' vroeg Peter, verward over de wending die het gesprek genomen had.

'Ja, precies.' De jongen ging meer rechtop zitten. 'Ken je de film *The Matrix*?'

Peter knikte kortaf.

‘Met die rode en die blauwe pil...’ vervolgde de jongen. ‘Neo krijgt de keus: slikt hij de rode pil, dan wordt hij wakker en zal hij de wereld gaan ervaren zoals die werkelijk is. Slikt hij de blauwe pil, dan blijft alles bij het oude...’

‘En jij bent Morpheus zeker?’

De jongen lachte geluidloos. ‘Peter...’

Peter was onaangenaam verrast over het feit dat de jongen zijn naam bleek te kennen.

‘Luister,’ zei de jongen, die erbij ging staan. Ze stonden op nog geen meter afstand van elkaar. Op zeer rustige toon sprak hij verder. ‘Zoals die gevangene in Plato’s grot ontsnapt en de waarheid ontdekt, zo kun jij ook ... bevrijd worden, ontkoppeld... om bij *The Matrix* te blijven.’

‘En dan moet ik de rode pil kiezen?’

‘Je hoeft nog niet alles te begrijpen, dat komt nog wel. “Het uur is daar.” Dat is de boodschap.’

‘Het uur is daar?’

‘Hora est.’

‘Hora est. Dit is...’ Peter stond besluiteloos, met zijn armen langs zijn lichaam. ‘Hoe weet je dan wie ik ben? En wie ben jij dan? Heb je ook een naam?’

‘Noem mij maar Raaf.’

Peters geduld was op. De vermoeidheid van de sprint, het avontuur in de tunnel, de zorgen om wat er met Arnold gebeurd kon zijn. ‘Weet je, het is goed met je –’

‘Goed zo, pák hem!’ zei de jongen opeens.

Peter draaide zich om. Op het moment dat hij dat deed, duwde Raaf hem naar achter zodat hij op de grond viel. Met zijn hoofd knalde hij hard tegen de rand van het bankje, een explosie van pijn.

De oudste truc ter wereld...

De jongen rende weg, maar bleef op een meter of dertig afstand staan. Hij riep: ‘De redding is nabij!’